

Harald Jensen: Da det foreliggende Lovforslag paa adskillige Omraader byder nogle Lettelser for det indkaldte Mandskab, skal den Gruppe, hvortil jeg hører, ikke modsætte os, at det bliver til Lov, om end vi egentlig ganske naturligt burde være Modstandere af det, da det er en Følge af Forsvarslovene, som vi ikke billige. Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) sagde, at hvad det gjaldt om, var at føre hele denne Lov igennem saa sparsommeligt som muligt. Der er det mærkelige ved den Sparsommelighed, som viser sig paa Militærvæsenets Omraade, at det forekommer mig altid — men maaske er det min Skyld, maaske er det mig, som ikke er retvendt —, at man er sparsommelig paa Omraader, hvor man ikke burde være det, og ikke sparsommelig paa Omraader, hvor man burde være det. Saaledes er det gaaet gennem alle de militære Love, og det Forslag, som ligger her paa Tingets Bord, er paa sine Omraader ikke nogen Undtagelse derfra. Det kan, som sagt, være, at det er mig, der ser galt paa det, men det er egentlig mærkeligt, at jeg altid skal være i denne Uoverensstemmelse med Regeringspartiet og de andre Partier.

Det Punkt, som jeg vil tale om, er Bestemmelsen i § 29 om de stoppede Søfolk, som ogsaa er bleven fremhævet af mine Partifæller nede i det andet Ting. Det er saaledes, at man kan stoppe en Sømand, som man ikke har Brug for i Øjeblikket. Man skal anvise ham Arbejde paa Orlogsværftet, hvis han kan faa det, men hvis han ikke kan det, skal man give ham et Tillæg til hans Underholdspenge, stort 50 Øre om Dagen. Hans Underholdspenge ere 10 Kr. maanedlig; der hører ikke stor Regnekunst til at regne ud, at det udgør 33 Øre om Dagen, og at den stoppede Sømand altsaa har 83 Øre om Dagen at leve for. For dem skal han skaffe sig Føden, sørge for Vask og Renlighed, skaffe sig Husly, kort sagt, han skal kunne eksistere for disse 83 Øre om Dagen. Det kan være i Maanedsviis, han bliver stoppet og ikke kan komme videre, men holdes tilbage og forhindres i ganske betydelig og væsentlig Grad i at kunne passe sit Erhverv og blot har disse 83 Øre om Dagen. Det forekommer mig dog, at det er noget for sparsommeligt, og jeg kunde ønske, at Regeringen, naar den fastsætter denne Betaling, ogsaa kunde anvise den værnepligtige, hvor han skal kunne eksistere for 83 Øre om Dagen. Jeg tvivler meget om, at nogen af de ærede Medlemmer her vilde faa de 83 Øre til at slaa til til en ganske

almindelig Frokost i „Bræddehytten“ eller et andet Sted, hvor man spiser billigt. Det vilde være Kniberi nok; særlig hvis man skulde have en Kop Kaffe bag efter, vilde det neppe slaa til. Men man forlanger af denne Mand, at han skal kunne leve af 83 Øre om Dagen i maanedsviis. Jeg forstaar ikke ret vel, at man kan forlange dette uden samtidig at sige: paa den og den Maade, der og der kan du faa dit Underhold for de Penge! Der blev i det andet Ting af mine Partifæller stillet Forslag om, at denne Sum skulde hæves 50 Øre, saaledes at Tillæget blev 1 Kr. om Dagen. Derved vilde den værnepligtige faa 1 Kr. 33 Øre om Dagen. Dette er jo allerede lidt nok, men det blev ikke vedtaget i det andet Ting. Jeg henstiller til ærede Medlemmer af dette Ting, om de dog ikke kunde finde sig foranledigede til at rette paa det Forhold, som er vedtaget i det andet Ting, saaledes at man fik sat denne Sum saa meget op, at man dog kunde sige, at det var muligt, ganske vist med overordentlig stor Sparsommelighed — ganske mæt hver Dag kan den værnepligtige maaske knap blive — at kunne komme igennem. Naar Tillæget hæves til 1 Kr. om Dagen, vil det maaske være muligt, medens jeg betragter det som ganske umuligt med 50 Øre om Dagen. Vil man ikke gaa til denne Forhøjelse, forekommer det mig, at vi herfra maa anvise et Sted, hvor den værnepligtige kan gaa hen og finde sin Eksistens for 83 Øre om Dagen. Vi maa huske paa, at der her er det grelle Forhold, at man stopper en Mand og forhindrer ham i at udøve sin Næring. Der staar ganske vist i Paragraffen, at det kan tillades ham paa sin Skyldbog at gaa saavel i indenrigs Fart som i kortere udenrigs Fart med danske Skibe, men det er ikke alle, der ere saa lykkelige at kunne faa Hyre paa et bestemt Sted og paa en bestemt Maade, naar de ellers ere vant til og særlig have deres Erhverv ved at sejle paa andre Pladser. Det er en væsentlig Indskrænkning, og naar man saaledes berøver en Mand Adgangen til Erhverv i en saa betydelig Grad, maa man ogsaa give ham noget for det. Naar man sætter en Mand, der har begaaet en eller anden Forseelse, i Fængsel, er man pligtig til at føde ham, give ham Renlighed, i det hele taget sørge for ham. Men disse Folk her blive efter min Mening stillede ringere end saadanne, som sættes i Fængsel, de blive stillede ud paa bar Mark med 83 Øre i Haanden, og saa bliver der sagt til dem: nu kunne I leve